

dette Forhold. Skulde der være Enkeltheder, der i vor Praksis kan ændres, er jeg meget lydhør for Forslag herom, og jeg er overordentlig lydhør for nye Synspunkter paa dette Omraade og med Hensyn til Baggrunden for den Praksis, der følges, og som jeg har skildret. Men jeg tror, det høje Ting vil være enig med mig i, at der ikke efter alt, hvad der er sket, hos Myndighederne bør henligge Akter, der for Fremtiden og maaske til Beskuelse af ukærlige Øjne indeholder Oplysninger om deres Navne eller Identitet, der har paataget sig et livsfarligt Hverv og har handlet som Soldater, og at vi ikke kan give Oprensning til Paarørende af Folk, der under Besættelses-tiden notorisk har svigtet deres Land, hvor megen Sympati man end kan have med de Paarørende i deres Sorg“.

Disse Svar tilfredsstillede ikke *Forespørgeren*, der sluttede nogle replicerende Bemærkninger med at spørge Justitsministeren, om han virkelig fandt det naturligt, at disse Sager stadig var unddraget Justitsministerens formelle Ansvar, og om han som Retsplejens øverste Vogter stadig vilde tage Ansvaret for en Ordning, som ikke mere syntes nødvendig, og som ikke var i Overensstemmelse med almindelige grundlæggende Retsprincipper.

Justitsministeren udtalte herom, at han personlig var af den Opfattelse, at det havde været naturligt, om disse Spørgsmaal var blevet henlagt til Afgørelse i Justitsministeriet, men Regeringen følte sig bunden af den Aftale, der blev truffet i Samlingsregeringens Tid. „Jeg er altsaa enig med det ærede Medlem i, at Sagernes Afgørelse, hvis der ikke havde foreligget denne bindende Aftale, og særlige Hensyn, burde have ligget hos Justitsministeriet. Jeg gentager, at de Undersøgelser, der foretages af Ministeriet for særlige Anliggender, i enhver Henseende er objektive og præget af Ønsket om at gøre Ret og Skel til alle Sider. Til Fordel for, at Afgørelsen ligger hos Ministeriet for særlige Anliggender, taler foruden meget andet ogsaa dette, som er fremhævet af den højtærede Minister for særlige Anliggender, at hvis Justitsministeriet og Politiet alene skulde foretage disse Undersøgelser, vilde de Gang paa Gang støde paa en Mur af Tavshed, en Mur af Modstand mod at give Oplysninger hos de Folk, der har været inde i dette Arbejde, medens Ministeriet for særlige Anliggender ganske anderledes har Muligheder for at faa disse Folk, som har særlig Tillid til dette Ministerium, til at give de nødvendige Oplysninger. Derfor bliver det, naar alt kommer til alt, et Spørgsmaal, om det alligevel ikke er rigtigt, selv om det ærede Medlem og jeg kunde have ønsket en anden Vej, at Samlingsregeringen har valgt den Vej at lægge Undersøgelsen og Afgørelsen i Hænderne paa Ministeriet for særlige Anliggender, og at det nu-